

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek (...) w R. Wydział II Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Artur Żymełka

Protokolant Agnieszka Jaskulska

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2015 r. w Rybniku

sprawy z powództwa A. K. (K.)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę i ustalenie

- 1) zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda A. K. kwotę 80.000 zł (osiemdziesiąt tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 lutego 2013 r.;
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.354,50 zł (dwa tysiące trzysta pięćdziesiąt cztery złote i pięćdziesiąt groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od kwot:
 - a) 1.399,50 zł (tysiąc trzysta dziewięćdziesiąt dziewięć złotych i pięćdziesiąt groszy) od dnia 26 marca 2014 r.,
 - b) 955 zł (dziewięćset pięćdziesiąt pięć złotych) od dnia 22 listopada 2014 r.;
- 3) oddala powództwo co do żądania odsetek za okres wcześniejszy;
- 4) ustala odpowiedzialność pozwanego wobec powoda na przyszłość za skutki wypadku z dnia 28 stycznia 2011 r.;
- 5) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.617 zł (siedem tysięcy sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- 6) nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Gliwicach Ośrodka (...) w R. kwotę 2.867,06 zł (dwa tysiące osiemset sześćdziesiąt siedem złotych i sześć groszy) tytułem nieuiszczonej części należnych w sprawie kosztów sądowych.

Sygn. akt II C 51/13

UZASADNIENIE

Powód A. K. w dniu 14 lutego 2013 r. wniósł do Sądu Okręgowego w Gliwicach Ośrodka (...) w R. pozew, w którym zgłosił żądanie zasądzenia na jego rzecz od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 80.000 zł z tytułu dopłaty do zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wytoczenia powództwa, ustalenia odpowiedzialności pozwanego wobec powoda na przyszłość za skutki wypadku z dnia 28 stycznia 2011 r. oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 7.200 zł oraz opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że w wyniku wypadku z dnia 28 stycznia 2011 r. doznał bardzo poważnych obrażeń ciała wymagających długotrwałego leczenia i rekonwalescencji. Powód stwierdził, że skutki wypadku, z

których część w dalszym ciągu występuje i występować będzie w przyszłości uzasadnia dochodzenie roszczeń zgłoszonych w pozwie.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany przyznał, że jako ubezpieczyciel sprawcy wypadku ponosi odpowiedzialność wobec powoda za skutki zdarzenia z dnia 28 stycznia 2011 r., jednocześnie jednakże zarzucił, że wypłacając już powodowi łącznie kwotę 140.340,63 zł zaspokoił w całości roszczenia powoda wynikające z w/w wypadku.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o zawiadomienie o toczącym się postępowaniu sprawcy wypadku K. H., jednakże w toku postępowanie nie podtrzymał tego wniosku (k.166 verte i 309).

W toku procesu, w piśmie procesowym wniesionym w dniu 23 września 2014 r. (k.324-350), powód zmienił powództwo w ten sposób, że podtrzymując zgłoszone żądanie zadośćuczynienia w wysokości 80.000 zł oraz ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość, zgłosił dodatkowo żądanie zasądzenia na jego rzecz od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 2.354,50 zł z tytułu zwrotu kosztów leczenia, wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 1.399,50 zł od dnia 26 marca 2014 r., a od kwoty 955 zł od dnia rozszerzenia powództwa, a nadto podtrzymał żądanie zasądzenia na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 7.200 zł oraz opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Pozwany ostatecznie, po wyjaśnieniu przez powoda, że żądane odszkodowanie w kwocie 2.354,50 zł dotyczy wydatków innych niż dotychczas wypłacone, nie zakwestionował zasadności tego żądania.

Powód w toku dalszego postępowania zgłosił również żądanie zasądzenia na jego rzecz od pozwanego kwoty 1.843,19 zł z tytułu utraconego dochodu, jednakże żądanie to zostało zwrócone prawomocnym już obecnie zarządzeniem z dnia 27 lutego 2015 r. (k.394), w związku z czym Sąd w wyroku nie orzekał o tym żądaniu powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 stycznia 2011 r. około godziny 22:00 na drodze krajowej nr (...) relacji W. – B. w pobliżu miejscowości K. (powiat (...), województwo (...)) miał miejsce wypadek drogowy, w którym kierujący bez uprawnień samochodem osobowym marki N. (...) o nr rej. (...) K. H. jadący w kierunku Z., znajdujący się w stanie nietrzeźwości (2,10 promila alkoholu we krwi), przekroczył dozwoloną prędkość i nie zachowując należytej ostrożności zjechał na przeciwny pas ruchu doprowadzając do czołowego zderzenia z nadjeżdżającym z przeciwka samochodem osobowym marki V. (...) nr rej. (...) kierowanym przez powoda. Pojazd sprawcy zdarzenia był ubezpieczony u pozwanego z tytułu odpowiedzialności cywilnej.

(dowód: postanowienie o częściowym umorzeniu dochodzenia z dnia 28 marca 2011 r. k. 8-9, informacja z Prokuratury Rejonowej w Zambrowie k.10, pismo Naczelnika Wydziału Kryminalnego Komendy Powiatowej Policji w Z. z dnia 23 marca 2011 r. k. 11, akta szkody o nr (...), wyrok Sądu Rejonowego w Zambrowie z dnia 12 października 2012 r. sygn. akt II K 191/11 k. 172-174, wyrok Sądu Okręgowego w Łomży z dnia 23 stycznia 2013 r. sygn. akt II Ka 260/12 k. 174-175)

W wyniku wypadku powód doznał obrażeń ciała w postaci wielomiejscowego pęknięcia wątroby, pęknięcia śledziony, wstrząsu, złamania uda lewego i ramienia, urazu głowy, stłuczenia płuc. Bezpośrednio z miejsca zdarzenia został przewieziony na Oddział Chirurgiczny Szpitala Wojewódzkiego w Ł., gdzie został podany zabiegom ratującym życie – laparotomii, usunięciu śledziony oraz wielomiejscowego zszycia wątroby. Dalsze leczenie powoda miało miejsce na Oddziale Anestezjologii i Intensywnej Terapii, gdzie przebywał przez okres 29 dni. Wskutek wypadku doszło do znacznego ubytku krwi u powoda (2,5 l). Powód pozostawał w stanie śpiączki farmakologicznej przez okres 2-óch tygodni. W trakcie pobytu na (...)ie został dodatkowo poddany zabiegowi operacyjnemu zespolenia złamania

trzonu kości udowej oraz punkcji jamy opłucnej. W dniu 26 lutego 2011 r. wobec ogólnej poprawy stanu zdrowia został przekazany celem dalszego leczenia na Oddział Ortopedyczny. W dniu 11 marca 2011 r. zakończył leczenie w Szpitalu Wojewódzkim w Ł. i z zaleceniem dalszego leczenia i rehabilitacji został przy pomocy transportu sanitarnego przewieziony do miejsca zamieszkania. Od 23 marca 2011 r. do 5 kwietnia 2011 r. przebywał na leczeniu w Szpitalu (...) w R. na Oddziale (...) Urazowej i Ortopedii. Od 21 października 2011 r. do 13 listopada 2011 r. przebywał na Oddziale (...) Narządu (...) Prewencji Rentowej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w U..

(dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego w Szpitalu Wojewódzkim w Ł. z dnia 26 lutego 2011 r. k.12-19, karta informacyjna leczenia szpitalnego w Szpitalu (...) w R. z dnia 5 kwietnia 2011 r. k. 20, informacja o przebytej rehabilitacji leczniczej k. 21-23)

Powód przed wypadkiem nie miał problemów zdrowotnych, nie odczuwał żadnych dolegliwości bólowych. Był osobą zdrową i aktywną. Aktualnie nadal odczuwa skutki wypadku. Boli go lewe kolano, czuje szum w lewym uchu. Boli go również kręgosłup. Powód ma trójkę dzieci: dwuipółletniego syna, jedenastoletniego syna i czternastoletnią córkę. Nie może w pełni uczestniczyć w opiece nad nimi. Nie może nosić młodszego syna, bierze go na ręce tylko gdy znajduje się w pozycji siedzącej. Przed wypadkiem uwielbiał grać w piłkę nożną ze starszym synem. Obecnie nie gra, ponieważ męczy się, boli go lewa noga. Z tego samego powodu przestał chodzić na długie spacery z rodziną, co często robił przed wypadkiem. Wstydzi się blizn po szytych ranach, które ma na lewej nodze i na brzuchu. Wypadek miał także wpływ na jego życie zawodowe. Wrócił do pracy dopiero w marcu 2012 r., po 14 miesiącach od wypadku. Boi się prowadzić samochód na dłuższych odległościach. Z tego powodu zmienił pracę. Wcześniej dojeżdżał do pracy do G., a teraz do W.. Od 11 lutego 2013 r. pracuje na stanowisku Głównego Technologa w firmie (...) Sp. z o.o. w W.. Po wypadku zaczął mieć częste obawy o przyszłość, że coś może się niedobrego wydarzyć. Powód wraz z rodziną mieszka w domu jednorodzinnym. Nie jest w stanie wykonywać prac wokół domu, które wcześniej wykonywał, jak np.: zrzucanie opału, koszenie trawy. Musi prosić o pomoc inne osoby. Z uwagi na pozorne skrócenie lewej nogi, będące wynikiem złego ustawienia miednicy po wypadku, jego kręgosłup jest skrzywiony. Największe dolegliwości bólowe odczuwa w zakresie lewego ramienia, czuje każdy ruch. Nawet w pracy siedząc przy komputerze i np. przesuując lewą ręką by nacisnąć klawisz na klawiaturze odczuwa ból. Ma bardzo ograniczoną ruchowość w tej ręce, zarówno w bok, jak i w zakresie rotacji. Na skutek doznanych obrażeń nawet rehabilitacja nie jest w stanie przywrócić pełnej sprawności ręki. W związku z problemami z ręką pojawiły się problemy z lewym barkiem. Nie jest w stanie wykonywać takich czynności jak np. sięgnięcie na tylne siedzenie lewą ręką, kiedy siedzi na siedzeniu pasażera. Przy dłuższym chodzeniu odczuwa dolegliwości bólowe całej lewej nogi, a w szczególności odcinka uda, gdzie doszło do złamania. Doskwiera mu także ból w kolanie, szczególnie przy wchodzeniu po schodach. Powód nie ma śledziony, co wiąże się z koniecznością przestrzegania specjalnej diety. Nie może spożywać alkoholu, stara się jeść jak najmniej smażonych potraw. Cierpi również na częste i nagłe biegunki, co znacznie utrudnia mu codzienne funkcjonowanie. W związku z doznanymi obrażeniami w wypadku z dnia 28 stycznia 2011 r. powód wymagał leczenia w zakresie układu narządu ruchu – między innymi przebywał w okresie od 2 września 2013 r. do 5 września 2013 r. w Szpitalu Wojewódzkim w Ł. w celu usunięcia zespolenia wewnętrznego kości udowej lewej. W wyniku przeprowadzonego zabiegu przebywał na zwolnieniu lekarskim do 20 września 2013 r.. W Klinice (...) w dniu 4 grudnia 2013 r. przebył zabieg operacyjny barku lewego – artroskopii barku lewego, przebywał w szpitalu od 3 do 5 grudnia 2013 r. Przebywał na zwolnieniu lekarskim do 3 stycznia 2014 r. Konieczny był zakup ortezy, którą nosił przez dwa miesiące. Koszt ortezy wyniósł 1.100 zł, z czego kwota 770 zł została zrefundowana przez Narodowy Fundusz Zdrowia. Od 29 stycznia 2014 r. do 4 lutego 2014 r. przebywał w Szpitalu (...) w R. na Oddziale Chirurgicznym gdzie stwierdzono u niego niedrożność zrostową jelita krętego i dokonano zabiegu operacyjnego. Na zwolnieniu lekarskim przebywał do 25 lutego 2014 r. Aktualnie nadal uczestniczy w zajęciach rehabilitacyjnych. Mimo, że wstydzi się wyglądu swojego ciała po wypadku, to zaczął uczęszczać także na basen celem wykonywania ćwiczeń, które łagodzą ból układu narządów ruchu.

U powoda w związku z wypadkiem doszło do powstania trwałego uszczerbku na zdrowiu w zakresie układu narządu ruchu w wysokości 90 %, natomiast w zakresie narządów wewnętrznych w wysokości 55 %. Nasilone dolegliwości z okresem pourazowym powód odczuwał przez okres trzech miesięcy. Po tym czasie i obecnie mają one charakter utrwalony i są uciążliwe. Mają niekorzystny wpływ na aktywność zawodową i życiową powoda. Dotyczy to zarówno

czynności wykonywanych w ruchu, jak i w spoczynku. Wynikają zarówno ze zmian pierwotnych, jak i wtórnych – skolioza odcinka lędźwiowego i jej następstwa. Analiza badania (...) z dnia 26 września 2013 r. pozwoliła rozpoznać uszkodzenie części górnej splotu barkowego lewego wymagający osobnej oceny, której dokonać należy na 10 %. Wynik badania RTG kości barku i ramienia z dnia 21 listopada 2013 r. potwierdził obecność dużych zmian z tendencją do ich progresji. Ze względu na brak podejmowania większych wysiłków ruchowych obecne następstwa urazu klatki piersiowej u powoda nie są wyraźnie odczuwalne, ale mają charakter utrwalony i postępujący – retrakcja lewej połowy klatki piersiowej ze zmniejszeniem się objętości płuca lewego i przemieszczeniem narządów śródpiersia. W wyniku następstw urazu jamy brzusznej powód utracił śledzionę, aktualnie bez zaburzeń hematologicznych i czynności obronnych organizmu. Podobnie pourazowe pęknięcie wątroby i jej chirurgiczne zeszywanie nie pozostawiło po sobie następstw morfologicznych i czynnościowych. U powoda występują jednakże uporczywe dolegliwości ze strony przewodu pokarmowego, które mogą być następstwem utraty śledziony i pęknięcia wątroby w efekcie, którego doszło do wzrostu ciśnienia w układzie żyły wrotnej i biernego przekrwienia narządów jamy brzusznej. Wyniki badania H. E. z dnia 20 listopada 2013 r. oraz wyniki badania (...) z dnia 26 listopada 2013 r. mogą wskazywać na powstanie następstw przebytego urazu wielonarządowego również w układzie krążenia – stwierdzana rozstrzeń prawego przedsionka i prawej komory oraz niedomykalność zastawki trójdziałelnej mogą być następstwem stłuczenia płuca oraz utrzymywania się zmian śródmiąższowych w płucu lewym, będących zejściem stłuczenia płuca. Rokowania w zakresie stanu zdrowia powoda są niekorzystne. Brak jest możliwości poprawy samoistnej, istnieje wyraźna tendencja do pogarszania się zmian z upływem czasu, jak również pojawiania się wtórnych powikłań układu ruchu, układu oddechowego i narządów jamy brzusznej. Stąd wymagana systematyczna kontrola w Poradni Chorób Płuc i Poradni Gastroenterologicznej. Nie istnieje szansa na przywrócenie pełnej sprawności powoda.

(dowód: historia choroby z Poradni Urazowo – Ortopedycznej k. 24-33, historia choroby z przychodni lekarskiej w R. k. 35-40, historia choroby z (...) k. 41-46, historia choroby z Poradni Gruźlicy i Chorób Płuc dla Dorosłych i Dzieci k.47 – 51, historia choroby z Poradni Neurologicznej k. 98-99, historia choroby w Poradni Gastroenterologicznej k. 100-107, historia choroby z Poradni Gastrologicznej k.56-61, 66-68, wyniki badań k. 69-80, 83-86, 232-236, 258-268, 270, recepty k. 81, 89-91, 95, 238 zaświadczenie lekarskie k. 82, zaświadczenia o przebytej rehabilitacji k.34, 52-55, 62-65, 88, 93,96-97, 108-109, 230-231, karnet zabiegowy na rehabilitację k. 92, zaświadczenie lekarskie z dnia 14 marca 2012 r. k. 94, zaświadczenie z Gabinetu Rehabilitacyjnego, karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 237, historia choroby z Kliniki (...) k. 255-257, 332, 339, faktury, rachunki k. 329-331, 334-338, 340, 368-370, zaświadczenie lekarskie k. 333, karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 341-343, zaświadczenie lekarskie k. 344, opinia sądowno-lekarska biegłego sądownego z zakresu (...) oraz biegłego sądownego z zakresu neurologii M. W. z dnia 23 lipca 2013 r. k. 189-192, opinia uzupełniająca biegłego sądownego z zakresu (...) oraz biegłego sądownego z zakresu neurologii M. W. z dnia 29 kwietnia 2014 r. k. 285-286, opinia sądowno-lekarska biegłego sądownego z zakresu pulmonologii i chorób wewnętrznych S. D. z dnia 20 grudnia 2013 r. k. 244-248, opinia uzupełniająca z dnia 23 czerwca 2014 r. k. 303 – 304, zeznania świadka M. K. na rozprawie w dniu 7 maja 2013 r. k. 165, zeznania powoda na rozprawie w dniu 7 maja 2013 r. k. 165v-166 oraz na rozprawie w dniu 14 kwietnia 2015 r. 00:04:26-00:30:03)

Powód zgłosił pozwanemu roszczenie odszkodowawcze w piśmie z dnia 11 kwietnia 2011 r., co skutkowało uznaniem przez pozwanego swojej odpowiedzialności co do zasady i wypłaceniem na rzecz powoda 120.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 18.211,02 zł tytułem odszkodowania.

W związku z poniesieniem przez powoda dalszych kosztów leczenia skutków wypadku powód w piśmie z dnia 18 lutego 2014 r. wezwał pozwanego do zapłaty w terminie 14-stu dni kwoty 1.399,50 zł, na którą składały się:

- 484,50 zł (FV/22/11/2013/ZO, koszt badania MR kręgosłupa),
- 640 zł (rachunek nr (...), koszt wizyty u specjalisty),
- 275 zł (FV nr (...), konsultacja przedoperacyjna).

W późniejszym czasie powód poniósł jeszcze 330 zł za ortezę ((...)/ (...) z dnia 5 grudnia 2013 r., FV korygująca 0009/12/2013/KPA z dnia 12 grudnia 2013 r., (...) z dnia 12 grudnia 2013 r.), 150 zł za konsultację rehabilitacyjną ((...)/ (...)), 200 zł za rehabilitację ((...)/ (...)) oraz 275 zł za konsultację medyczną ((...)/ (...)).

(dowód: pismo pełnomocnika powoda z dnia 11 kwietnia 2011 r. k.110-112, pismo pozwanego z dnia 28 lipca 2011 r. k. 113, pismo pozwanego z dnia 8 marca 2012 r. k.114, pismo pozwanego z dnia 22 czerwca 2012 r. k.115, pismo pełnomocnika powoda z dnia 7 listopada 2013 r. k.346, pismo pełnomocnika powoda z dnia 18 lutego 2014 r. k. 347, pismo pozwanego z dnia 27 lutego 2014 r. k. 348-349, oświadczenie o dojazdach do placówek medycznych k. 365-366, kopia dowodu rejestracyjnego k. 367, zaświadczenie pracodawcy powoda z dnia 17 marca 2014 r. k. 383-385, faktury k.329-331,334-338,340)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Z uwagi na to, że źródłem roszczenia o zadośćuczynienie i odszkodowanie był czyn niedozwolony, zobowiązany do zaspokojenia roszczeń powoda był sprawca wypadku lub odpowiadający za niego ubezpieczyciel. Podstawą prawną odpowiedzialności sprawcy wypadku wobec powoda był art. 436 § 2 zd. 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c., art. 445 § 1 k.c. i art. 189 k.p.c. Z kolei podstawą prawną odpowiedzialności ubezpieczyciela sprawcy wypadku był art.34 i 35 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2013.392 j.t.) w zw. z art. 822 k.c. i w zw. z art. 444 § 1 k.c., art. 445 § 1 k.c. i art. 189 k.p.c. Zgodnie z art.34 ust.1 powołanej wyżej ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. W myśl art. 35 w/w ustawy ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Stosownie do art.822§4 k.c. uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia w wyżej wskazanym zakresie bezpośrednio od ubezpieczyciela. Odpowiedzialność ubezpieczyciela stanowi bowiem, z wyłączeniem przypadków określonych w art. 38 wyżej powołanej ustawy, które jednakże nie zachodziły w rozpatrywanej sprawie, pochodną odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody.

Odpowiedzialność pozwanego za sprawcę wypadku była okolicznością bezsporną.

Kwestią sporną była natomiast wysokość dochodzonego przez powoda zadośćuczynienia, odszkodowania oraz ustalenie odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadku na przyszłość.

Stosownie do art.445§1 k.c. w zw. z art.444§1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Przepis art. 445 k.c. nie daje wyraźnych wskazówek, jak należy określić wysokość zadośćuczynienia w konkretnych wypadkach. Zadośćuczynienie pełni funkcję kompensacyjną i ma na celu przede wszystkim wynagrodzenie krzywdy (szkody niemajątkowej) ujmowanej jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości fizyczne, a także cierpienie psychiczne i inne ujemne niematerialne następstwa wypadku rzutujące na dotychczasowe życie pokrzywdzonego. Jego celem jest złagodzenie doznanych cierpień fizycznych i psychicznych, a także cierpień mogących pojawić się w przyszłości. W orzecznictwie sądowym przyjmuje się, że zadośćuczynienie winno mieć charakter całościowy i stanowić rekompensatę pieniężną za doznaną krzywdę. Przepis mówi bowiem o „odpowiedniej sumie” tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, w konsekwencji czego nie może mieć ono charakteru symbolicznego. Sąd Najwyższy w swoich orzeczeniach wielokrotnie podkreślał, że ze względu na kompensacyjny charakter zadośćuczynienia jego wysokość musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną,

adekwatną do warunków gospodarki rynkowej. Zwracał uwagę, że nie można akceptować stosowania taryfikatora i ustalania wysokości zadośćuczynienia według procentów trwałego uszczerbku na zdrowiu, że zdrowie ludzkie jest dobrem o szczególnie wysokiej wartości, w związku z czym zadośćuczynienie z tytułu uszczerbku na zdrowiu powinno być odpowiednio duże. Przy ustalaniu odpowiedniego zadośćuczynienia należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności danego wypadku, mające wpływ na rozmiar doznanego krzywdy. Zadośćuczynienie nie może być uznane za nadmierne, nawet gdyby przy uwzględnieniu przeciętnego poziomu życia i zamożności społeczeństwa mogłoby być tak postrzegane, jeżeli jest ono adekwatne do stopnia odniesionych obrażeń i związanych z nimi następstw dla zdrowia i egzystencji poszkodowanego (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, OSNC 2005/2/40; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2005 r., sygn. akt III CK 392/04, LEX nr 177203; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2007 r., sygn. akt V CSK 245/07, LEX nr 369691; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 22 stycznia 2014 r., I ACa 717/13, LEX nr 1454635).

Przenosząc te ogólne rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że strona pozwana nie kwestionowała, że w związku z wypadkiem z dnia 28 stycznia 2011 r. powód nabył roszczenie o zadośćuczynienia. Pozwany zarzucał jedynie, że roszczenie to zostało zaspokojone w związku z wypłatą powodowi przez pozwanego z tytułu zadośćuczynienia łącznie kwoty 120.000 zł. Ten zarzut pozwanego był bezpodstawny, ponieważ w świetle okoliczności sprawy z pewnością nie można uznać, że wypłacona dotychczas przez pozwanego kwota stanowiła „odpowiednie” zadośćuczynienie w rozumieniu wyżej przytoczonego art. 445 § 1 k.c. Biorąc pod uwagę wszystkie wyżej wskazane okoliczności sprawy stwierdzić należy, że żądanej przez powoda kwoty 80.000 zł, ponad już wypłaconą kwotę zadośćuczynienia, nie można uznać za wygórowanej, mając w szczególności na uwadze, że powód w chwili wypadku miał ukończone 34 lata, a zatem był stosunkowo młodą osobą mającą przed sobą lata pełnej aktywności, a wypadek całkowicie odmienił jego życie czyniąc z powoda praktycznie osobę niepełnosprawną, biorąc nadto pod uwagę liczbę wyżej przedstawionych przebytych operacji po wypadku, intensywność i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, czas pobytu w szpitalach i na rehabilitacjach, wysokość trwałego uszczerbku na zdrowiu, nie tylko brak perspektyw na polepszenie stanu zdrowia, ale pewność, że stan ten będzie ulegać z czasem dalszemu pogorszeniu, bezpowrotną utratę szans na prowadzenie dotychczasowego normalnego życia, zainteresowań, spędzania wolnego czasu w dotychczasowy sposób, ograniczeń ruchowych ręki, konieczność korzystania z opieki i wsparcia innych osób oraz jej zakresu, odczuwane na co dzień dolegliwości bólowe, konieczność zmiany życia również w zakresie diety (w tym zakaz spożywania alkoholu czy ograniczenia potraw smażonych) oraz takie uciążliwe dolegliwości jak częste i nagłe biegunki, ograniczające jego funkcjonowanie poza domem. Twierdzenia powoda znalazły potwierdzenie w korespondujących z nimi opiniach biegłych sądowych, z których wynikało m.in., że istnieje wyraźna tendencja do pogarszania się zmian z upływem czasu, jak również pojawiania się wtórnych powikłań układu ruchu, układu oddechowego i narządów jamy brzusznej. Krzywda doznaną przez powoda jest zatem ogromna i dlatego też dopiero uwzględnienie na podstawie wyżej powołanego przepisu żądanej przez powoda kwoty 80.000 zł, poza już wypłaconą przez pozwanego, stanowi odpowiednie zadośćuczynienia za skutki wypadku, z którego powód wywodził roszczenia dochodzone w niniejszej sprawie.

Podstawą prawną rozstrzygnięcia o odsetkach był art. 481 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, przy czym jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Utrwalonym jest w orzecznictwie stanowisko, że orzeczenie sądu przyznające zadośćuczynienie ma charakter rozstrzygnięcia deklaratoryjnego, a nie konstytutywnego, w związku z czym jako zobowiązanie bezterminowe przekształca się w zobowiązanie terminowe w wyniku wezwania wierzyciela (pokrzywdzonego) skierowane wobec dłużnika do spełnienia świadczenia. W konsekwencji tego niespełnienie żądanego świadczenia w terminie może uzasadniać zasądzenie odsetek na podstawie wyżej powołanych przepisów za okres wcześniejszy niż dzień orzekania (por. np.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2007 r., I CSK 433/06, LEX nr 274209). Podkreślić należy, że nie ma jednego właściwego sposobu określania daty, od której należy zasądzać odsetki od przyznanej kwoty zadośćuczynienia i do każdej sprawy należy podchodzić indywidualnie, uwzględniając konkretne okoliczności danej sprawy. W ocenie Sądu biorąc pod uwagę wyżej wskazane okoliczności sprawy, a nadto fakt że powód jeszcze przed wytoczeniem powództwa we wrześniu

2012 r. wzywała pozwanego do zapłaty kwoty 80.000 zł dochodzonej następnie w pozwie wniesionym w niniejszej sprawie (k.70 i 74 akt szkodowych) w dniu 14 lutego 2013 r. (k.116) oraz tą okoliczność, że na dzień wniesienia pozwu żądanej kwoty zadośćuczynienia również nie można było uznać za wygórowaną, odsetki od zasądzonej kwoty 80.000 zł należało zasądzić od dnia wniesienia pozwu, tj. 14 lutego 2013 r., ponieważ w związku z wcześniejszym wezwaniem kwota ta na dzień wniesienia pozwu była już wymagalna.

Zgodnie z art. 444 § 1 zd. 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

Również w zakresie żądanie odszkodowania poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 2.354,50 zł żądanie to, na podstawie wyżej przytoczonego przepisu, zasługiwało na uwzględnienie. Z przedłożonych dokumentów wynikało bowiem, że powód istotnie poniósł takie wydatki w związku z leczeniem skutków wypadku z dnia 28 stycznia 2011 r., w związku z czym pomiędzy poniesionymi wydatkami a zdarzeniem, za które odpowiedzialność ponosił pozwany zachodził adekwatny związek przyczynowy w rozumieniu art. 361 k.c., uzasadniający uwzględnienie powództwa również w tym zakresie. Na zasądzoną kwotę składa się: 484,50 zł za badanie MR kręgosłupa, 640 zł za wizyty u specjalisty, 275 zł za konsultację przedoperacyjną – o które to kwoty pozwany był wzywany w piśmie z dnia 18 lutego 2014 r. (k.347) - oraz 330 zł za ortezę, 150 zł za konsultację rehabilitacyjną, 200 zł za rehabilitację oraz 275 zł za konsultację medyczną. Pozwany zresztą zobowiązany do pisemnego oświadczenia czy strona pozwana kwestionuje powyższe kwoty żądane tytułem odszkodowania (k.378), ostatecznie nie zakwestionował zasadności tego żądania.

W zakresie żądania odsetek – na podstawie wyżej przytoczonego art. 481 k.c. – od kwoty 1.399,50 zł Sąd zasądził odsetki zgodnie z żądaniem od dnia 26 marca 2014 r., w związku z tym, że pozwany był wcześniej wzywany do zapłaty tej kwoty w w/w piśmie z dnia 18 lutego 2014 r. (k.347). Natomiast od kwoty 955 zł, co do której powód wcześniej nie wzywał pozwanego, Sąd zasądził odsetki od dnia 22 listopada 2014 r., jako dnia następnego po upływie 30-stu dni liczonych od dnia następnego po dniu doręczenia stronie pozwanej pisma zawierającego to nowe żądanie powoda (k.324 i 354). Podkreślić bowiem należy, że co do tego nowego żądania stronie pozwanej przysługiwał wynikający z art. 14 wyżej powołanej ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych termin 30 dni na zbadanie jego zasadności. Co do odsetek za okres wcześniejszy Sąd oddalił zatem powództwo jako bezzasadne.

Zgodnie z art. 189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. W orzecznictwie sądowym podnosi się, że po wprowadzeniu w życie art. 442¹ k.c. pokrzywdzony może nie mieć interesu prawnego w żądaniu ustalenia odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości, ze względu na regulację zawartą w art. 442¹ § 3 k.c., która eliminuje niebezpieczeństwo upływu terminu przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody na osobie wcześniej niż szkoda ta się ujawniła. Wylimitowanie niebezpieczeństwa upływu terminu przedawnienia roszczenia samo przez się nie oznacza jednak, że powód nigdy nie będzie miał interesu prawnego, w żądaniu ustalenia odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości, ponieważ interes ten może być uzasadniony złagodzeniem trudności dowodowych w ewentualnym przyszłym procesie, powodowanych upływem czasu między wystąpieniem zdarzenia wywołującego szkodę a dochodzeniem jej naprawienia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 stycznia 2014 r., I ACa 763/13, LEX nr 1428063). Pod rządem art. 442¹ § 3 k.c. powód dochodzący naprawienia szkody na osobie może mieć zatem interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2009 r., III CZP 2/09, OSNC 2009/12/168, OSP 2010/6/63, Biul.SN 2009/2/10, M.Prawn. 2009/17/951-952). Powód w toku niniejszej sprawy udowodnił, że ma interes prawny w ustaleniu na przyszłość odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadku z dnia 28 stycznia 2011 r. Zwrócić bowiem należy uwagę na fakt, że jak wynika z opinii biegłych sądowych rokowania odnośnie stanu zdrowia powoda na przyszłość są niekorzystne, ponieważ nie tylko nie istnieje szansa na przywrócenie pełnej sprawności powoda, ale istnieje wyraźna tendencja do stałego pogarszania się stanu zdrowia powoda i pojawiania się wtórnych powikłań układu ruchu, układu oddechowego i narządów jamy brzusznej praktycznie do końca życia powoda.

W sytuacji gdy powód w niniejszej sprawie domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 82.354,50 zł i ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość, a Sąd zasądził na jego rzecz niniejszą kwotę oddalając jedynie w części roszczenie o odsetki i w całości uwzględnił żądanie ustalenia, stwierdzić należało, że powód przegrał proces jedynie w nieznacznej części w rozumieniu art.100 zd. 2 k.p.c., a to uzasadniało obciążenie całością kosztów procesu pozwanego. Dlatego też Sąd na podstawie tego przepisu oraz § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461) zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, w tym kwotę 3.600 zł tytułem wynagrodzenia i kwotę 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa oraz kwotę 4.000 zł tytułem uiszczonych przez powoda opłaty sądowej od pozwu. W ocenie Sądu brak było podstaw do zasądzenia wynagrodzenia w kwocie wyższej od minimalnej, ponieważ nie jest tak, że stawka minimalna należy się za samo wniesienie pozwu. Tymczasem liczba rozpraw i celowych czynności podejmowanych w sprawie, w tym związku z opiniami, które nie miały skomplikowanego charakteru, nie dawała podstaw do przyjęcia jakiegos szczególnego nakładu pracy uzasadniającego podwyższenie wynagrodzenia. Co więcej, w ocenie Sądu takie czynności jak np.: dwukrotne zmiany powództwa (w sytuacji gdy zmiana żądania mogła być dokonana jednorazowo i obejmować całościowo zmianę żądania), w tym rozszerzenie powództwa w piśmie z dnia 19 września 2014 r., w sytuacji gdy na dzień 25 września 2014 r. wyznaczona była rozprawa i gdy nie było przeszkód, aby zmiany tej dokonać z większym wyprzedzeniem umożliwiającym doręczenie stronie pozwanej zmienionego stanowiska jeszcze przed tym wyznaczonym terminem rozprawy a nie powodować konieczność odraczania rozprawy celem umożliwienia stronie pozwanej odniesienia się do tak późno zgłoszonej zmiany powództwa, prowadziła do podejmowania czynności, które były zbędne, w związku z czym w ocenie Sądu strona powodowa nie może skutecznie powoływać się w takim zakresie na związkzony nakład pracy.

Jednocześnie Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014.1025 j.t.) w zw. z art.100 zd. 2 k.p.c. nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Gliwicach Ośrodka (...) w R. kwotę 2.867,06 zł z tytułu należnych w sprawie kosztów sądowych, na które złożyły się wydatki w wysokości 2.749,06 zł na wynagrodzenie biegłych sądowych, którzy wydali opinie w niniejszej sprawie oraz nieuiszczona przez powoda opłata stosunkowa od zgłoszonego w toku procesu roszczenia dodatkowego w wysokości 118 zł.

ZARZĄDZENIE

- 1) odnotować;
- 2) odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:
 - pełn. powoda,
 - pełn. pozwanej;
- 3) akta przedłożyć z wpływem lub za miesiąc.

R., 18 maja 2015 r.